

Василена Цанкова - Борисова

Випуск 2012

Децата на Бъзън

Човек може да постигне каузата си, ако повярва в нея и я приеме за своя

Имам удоволствието да съм кмет на едно от най-хубавите села в област Русе - с. Бъзън. Преди четиринадесет години, когато си избирахме къща с идеята да си имаме кътче на село, Бъзън ни посрещна с ято щъркели, усмихнати и гостоприемни хора, звън на детски смях. Тогава бях бременна с втората си дъщеря и като всяко семейство си мечтаех за много деца, но в големия град това е трудно осъществимо. В село Бъзън - стана реалност. Имам четири прекрасни дъщери, които живеят на воля в игри и лудории със своите банди и приятели. Реших, че тук е нашият дом. Домът за децата ни.

Селото ни грабна с красивата си природа, добрите хора и добрата инфраструктура. Училище, детска градина, много магазини, кафенета, редовен транспорт. Много млади хора и деца. Прехвърлих голямата си дъщеря от елитна русенска гимназия да учи в местното училище. Нито за миг не съм съжалила. Преподавателите бяха на много високо ниво. Сега го казвам с носталгия. За мен беше голямо разочарование, когато установих, че не мога да запиша второто си дете на училище - то се оказа тихомълком затворено с идеята за изграждане на старчески дом. Започна обезлюдяването на с. Бъзън. Когато се закрие центърът на духовността и образованието, малките населени места започват да опустяват. Децата трябва да пътуват всеки ден до училище срещу 5 лв. в двете посоки. За много семейства това е непосилен разход. Квартирите в Русе се оказаха по-добра алтернатива. Така 15-ти септември вместо от първия учебен звънец с. Бъзън се озвучава от заминаващи автомобили...и тишина. И така вече седем години.

Винаги когато минавам покрай голямата и красива сграда на училище „Св. Св. Кирил и Методий“, построена с доброволния труд от ръцете на местното население, се ядосвам на алчността, съсипала едно духовно кътче. В нашето село живеят четири етноса - българи, турци, помаци и роми. В училище всички се учеха на толерантност и уважение. Сега децата сами се учат да живеят заедно без деление, в игри и приятелство. Всяко лято селото ни оживява. Събират се над 150 деца на различни възрасти. Организирахме лятно училище с много игри и забавления. Дворът на училището си остана собственост на селото и всяко лято е център на лудории.

През лятото на 2014 г. децата зададоха въпрос „Можем ли да си върнем сградата на училището?“ . Първосигнално отговорът беше „НЕ“. Но се оказа, че не е невъзможно начинание. Имах късмета да съм част от випуск 2012 на Българско училище за политика “Димитър Паница“. Един от най-интересните модули беше за дарителството. Научих се, че човек, ако повярва в дадена кауза и я приеме за своя, намери подкрепа и съмишленици, може да я постигне. С децата съставихме план, който предложих за обсъждане на група колеги от БУП. Те ни дадоха ценни съвети за организация на кампанията. И... колелото се завъртя!

Регистрирахме Сдружение “Децата на Бъзън“ /имаме и профил във фейсбук с това име/. Започнахме да говорим пред медии и обществеността. Едно предаване на „Малки истории“, което се излъчва по Българската национална телевизия, беше посветено на нашата кауза. (<http://bnt.bg/predavanyia/malki-istorii/ba-lgarskiyat-uchitel>) Подадохме документи за дарителски телефонен номер (DMS) и го получихме. Но за съжаление колкото и да разказваме, нашата кауза има малка подкрепа със СМС-и . Това е едно от слабите ни места. Оказа се, че медиите нямат право да обявяват номера ни за подкрепа. Важна е само новината, докато е сензация. Организирахме различни мероприятия. Децата правиха мартенички и картички, които продаваха сами. Жителите на селото събираха средства - кой колкото може. Засега сме събрали малка сума, само 3000 лв., а са ни нужни общо 56 000 лв. Но вярваме, че ще успеем. Предстои концерт на група „Трамвай № 5“ в подкрепа на каузата на децата на с. Бъзън.

Вярваме, че можем да си върнем сградата. Мечтата ни е да се превърне в Център за работа с деца, където деца и възрастни да се събират в клубове по интереси, да общуват и играят заедно. Остава ни надеждата, че ако върнем младите хора в красивото ни село не само през лятото и децата отново са в своя роден дом, ще се преборим да имаме училище поне от първи до четвърти клас. Тъжно е малки деца да пътуват всеки ден, за да получават своите първи знания за живота.

Вярвам, че историята за училището на децата на Бъзън, ако се разказва от човек на човек, ще стигне и до сърцата на управляващите, за да спре това безсмислено закриване и продаване на местните училища. Лесно се унищожава граденото с дарителски труд дълги години. Но трудно се възстановява и съхранява за утрешния ден. Всяко населено място има нужда от своето кътче на духовност и обединение. При нас няма етнически конфликти, защото хората в Бъзън живеят заедно. Обединяват се около проблемите и търсят решението сами без да чакат на готово.

Вярвам, че нашата история ще е пример и за други населени места, където хората са се обезверили и нямат надежда за по-доброто бъдеще на своя роден дом.

Вярвам, че е дошъл моментът, в който дарителските кампании ще ни дадат стимул да вземем държавата си в свои ръце и с взаимопомощ да прекратим тъжните и порочни практики в настоящето, за да променим бъдещето.

Щом децата в едно малко, красиво село могат да събират пари, за да си върнат училището строено от дедите им, и вярват, че няма какво да ги спре, значи е дошъл моментът да повярваме и ние, техните родители!